

Ülkemdeki tüm
meraklı çocuklara.

FERSİZ GÖZLER

Ormanlar Kralı Aslan son günlerde çok sıkıntılıydı. Gizliden gizliye gözyaşı döküyor, tırnaklarını kemirip saçlarını yoluyordu. Zorunlu kalmadıkça ininden çıkmıyor; kimseyle konuşmuyor, kimseyle görüşmüyordu. Sesi soluğu kesilmiş, yelesi mısır püskülüne dönmüştü. Yemiyor, içmiyor, günlerdir ağzına bir lokma koymuyordu. Uzaktan bakılınca, uyuz bir kedi mi, yoksa bir aslan mı olduğu ayırt edilemiyordu.

Sık sık yaptığı gibi, o gün yine, bir deri bir kemik kalmış bedenindeki kaburga kemiklerini saydı bir bir... Pençesiyle kavrayarak bileklerinin kalınlığını ölçtü.

“Çöp gibi!” diye inledi.

Yaşlı gözlerini ovalayıp darmadağın olmuş, kir pas içindeki yatağına çevirdi bakışlarını.

“Her şey bulanık, her yer sisler içinde, burnumun ucunu görmekte bile zorlanıyorum artık!” dedi. Kopacak kadar incelmış boynunu büktü hüznüle.

Gözkapakları, fersiz gözlerinin üstüne düştü yavaşça. Boynu büküldü.

Ancak, aklına ne geldi bilinmez, aniden bir öfke seline kapılıp yelesini yolmaya başladı. Bir gün önce Çakal’ın getirdiği, ama ağzını bile sürmediği et artıklarını sağa sola savurdu. Bu kadarcık hareket bile onu yormaya yetmişti. Hırıltılı sesler çıkararak bir solucan gibi kıvrıldı kaldı olduğu yere. Bir yandan tırnaklarını kemirip bir yandan da yürek dağılayan bir sesle inledi:

“Ah, ah! Artık ne akıl danışan ne de hesap veren var! Oysa, daha düne kadar her şey benden sorulur, orman halkı önümde saygıyla eğilirdi. Benim ‘ak’ dediğime, kimse ‘kara’ diyemezdi. Ya şimdi!.. Şimdi öyle mi? Herkesin maskarası oldum! Öyle güçsüzüm ki, ağlayıp sızlanmaktan

başka hiçbir şey gelmiyor elimden!”

Gerçekten de öyleydi. Son günlerde, onu kimsenin kral yerine koyduğu yoktu. Sürmegöz Eşek bile, kendi haline bakmadan, onun yüzüne yüzüne anırıyor, çevresinde dolana dolana çifteler savuruyordu.

Kral'a dil çıkardığı bile oluyordu.

Korkusundan, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçtığı günleri çoktan unutmuştu.

Ya Tilki'nin yaptığına ne demeli! Kral Aslan'ın yolu üstüne pusu kurmayı iş edinmişti kendine. Kral tam yanından geçerken, çelme takıp onu düşürüyor, sonra da kuyruğundan yakalayıp, sözde, düşmesini önlüyordu! Üstelik, "Düşeni kaldırmak sevaptır!" deyip kahkahalar ata ata, kuyruğunu savura savura Kral Aslan'ın çevresinde dans ediyordu.

Hele o ürkek, o korkak, o pısırık Topkuyruk Tavşan! Kral'ı gördüğü yerde sanki canavar kesiliyor; gizlice, kimi kez de açıktan, onun kuyruğunu yakalıyor, kazma dişlerinin arasına alıp sakız gibi çiğniyordu.

Elbette, Kral bunlara çok üzülüyordu. Ama onu en çok üzen, yıllar yılı dost bildiği, uğruna ülkenin varını yoğunu akıttığı Ayı Kocaoğlan'dı. Kocaoğlan, nasıl yapmışsa yapmış, Kral'ın en has adamlarından Yağcı Çakal'la akbabaları yanına çekmeyi başarmıştı. Kral'a karşı sürekli kışkırtıyordu onları. Kral'ın tahtına göz diktiği açıkça belli oluyordu davranışlarından.

Gerçi, Yağcı Çakal her zaman ikili oynuyor, Kral Aslan'dan yanaymış gibi görünüyordu ama, işin gerçeğini Kral da biliyordu ki; Ayı Kocaoğlan, akbabalar ve çakallar